

Ze sborových akcí

Út	20. 10.	14:30	setkání starších věkem
Út	20. 10.	19:30	Důležité biblické texty - Proroci
St	21. 10.	19:00	Česká křesťanská akademie - Vetřelci či uprchlíci (přednáška a diskuse, mj. promluví JUDr. C. Svoboda a ThDr. J. Trojan), v modlitebně
Čt	22. 10.	19:30	večer s hostem (M. Putna - Rusko a Ukrajina v duchovním zápasu)
Ne	25. 10.	9:30	bohoslužby (A. Matějovská)
Út	27. 10.	14:30	setkání starších věkem
Čt	29. 10.	19:30	biblická hodina v rodině
Ne	1. 11.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Út	3. 11.	14:30	koncert nejen pro starší věkem (K.Valoušková - soprán, Y.Ichimura - klavír, P.Nouzovský - violoncello)
Út	3. 11.	16:30	schůzka křesťanské služby
Út	3. 11.	19:30	Důležité biblické texty - Proroci
Čt	5. 11.	18:00	schůzka učitelů nedělní školy
Ne	8. 11.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Po	9. 11.	19:00	hospodářská komise
Út	10. 11.	19:30	Důležité biblické texty - Proroci
Čt	12. 11.	19:00	schůze staršovstva
Ne	15. 11.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
St	18. 11.	19:00	Česká křesťanská akademie - G.Theissen: Čemu věří kritický křesťan
Čt	19. 11.	19:30	hovory o víře

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Hrozen *vinohradského evangelického sboru* vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb, Jakub Rais, Jana Šarounová, Barbora Uličná a Adelaida Wernischová*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem \LaTeX 2_ϵ připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**

Číslo 160/říjen 2015

<http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>

Herlíkovice

Obsah

Co je člověk?	2
Ohlédnutí za létem II.	5
Příběh mapy	6
Mé nejstarší vzpomínky na Jana Karafiáta I.	7
Pojedeme do Herlíkovic?	10

Co je člověk?

Kázání Pavla Filipiho na Vinohradech 11.10.2015

Čtení Gn 1, 26–31

Žalm 8

Pro předního zpěváka podle gatského způsobu. Žalm Davidův. ² Hospodine, Pane náš, jak vznešené je tvoje jméno po vsí zemi! Svou velebnost vyvýšil jsi nad nebesa. ³ Ústy nemluvnat a kojenců jsi vybudoval mocný val proti svým protivníkům a zastavil nepřitele planoucího pomstou. ⁴ Vidím tvá nebesa, dílo tvých prstů, měsíc a hvězdy, jež jsi tam upevnil: ⁵ Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš? ⁶ Jen maličko jsi ho omezil, že není roven Bohu, korunuješ ho slávou a důstojností. ⁷ Svěřuješ mu vládu nad dílem svých rukou, všechno pod nohy mu kladeš: ⁸ všechno brav a skot a také polní zvířata ⁹ a ptactvo nebeské a mořské ryby, i netvora, který se prohání po mořských stezkách. ¹⁰ Hospodine, Pane náš, jak vznešené je tvoje jméno po vsí zemi!

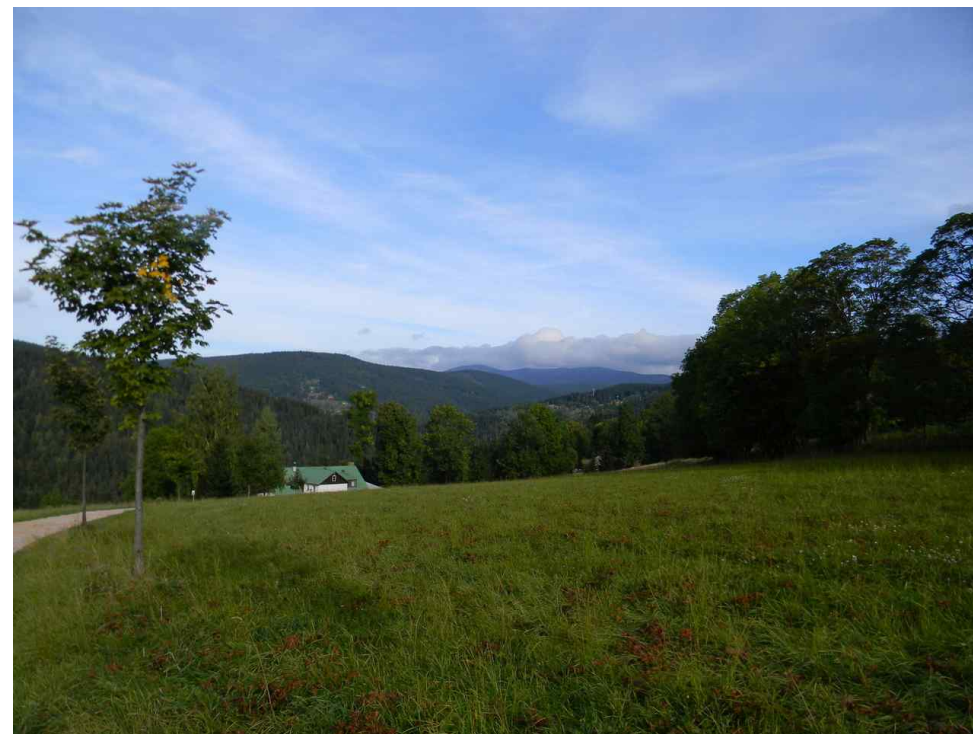
Co je člověk? Člověk, to zní hrdě... Tuto větu, jejím autorem je snad prý Maxim Gorkij, jsme za minulého režimu vídávali na různých nástěnkách ve škole i v jiných veřejných budovách. Člověk, to zní hrdě? Pak čtu o matce, která své novorozené dítě pohodila do popelnice, říkám si: Kde je tady jaká hrdost? Anebo máte člověka s Alzheimerovou chorobou, už

neudrží ani myšlenku, ani moč – člověk, to zní hrdě?

O člověku je samozřejmě možno říkat mnoho věcí, kladných i záporných: jak umí ovládat přírodu, jak dobývá kosmos, jak umí zachraňovat život svůj i jiných lidí – a také, jak dokáže být hrubý, surový, jak přírodu ničí, jak je chtivý válek... Když bychom to zprůměrovali, kdybychom vzali člověka jako takového, řekli bychom asi právem, že se v něm mísí oboje: vznešenost i nízkost, velikost i malost, ušlechtilost i podlost.

Na co může být člověk hrdý? Na co můžeme být hrdi? Zopakujme po žalmistovi tu otázku celou a máme i odpověď celou: *Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš?* V tom je důstojenství, v tom je velikost člověka: Že dříve, než mohl vykonat něco velikého nebo spáchat něco podlého, je předmětem Božího zájmu, že na něj Pán Bůh pamatuje, že na něj myslí, že jej navštěvuje. To je to nejvznešenější, co je možno o člověku říci, a zároveň to nejdůležitější.

Ale nepřeslechneme, že žalmista tuto otázku klade v určité souvislosti; pln údivu, úžasu, překvapení. Jak to celé zní? *Vidím tvá nebesa, dílo tvých*

domění si, jak je život krátký, když už je zase zralá na rekonstrukci a tak trochu „demodé“, nemluvě o tom, že nese některé ne zrovna hezké rysy architektury devadesátých let. Tím druhým bylo, že jsem měla po celou tu dobu o komfortu ubytování v Herlíkovicích horší představu, než jak to ve skutečnosti je. Na rozdíl od dřívější doby mohou ubytování přijet až ke středisku autem. Hlavní budova má pokoje s WC a sprchou, dole je prostorná jídelna s možností nákupu nápojů a dalších věcí v baru, herna pro děti, společenská místnost. Lec-

cos z vybavení by potřebovalo zlepšit, ale zároveň neurazí. Ubytovaní v dalších budovách je sice skromnější, ale zase levnější, v Herlíkovicích tak vlastně mohou přebývat všechny generace.

A tak vznikla myšlenka jet do Herlíkovic na sborový víkend. Šlo by o termín 13.–15. 5. 2016. Podrobnější informace včetně ceny a možností dopravy dodáme později, ale pokud čtené čtenáře Hroznu myšlenka společně stráveného víkendu osloví, nechť si tento termín ve svém kalendáři rezervují.

Jana Šarounová a Jarmila Raisová

Pojedeme do Herlíkovic?

V říjnu jsem se po dlouhé době podívala zase do Herlíkovic, evangelického střediska, které hrálo za socialismu velkou roli ve formování mladé evangelické generace. Konaly se tam senné i jiné brigády, režimem trpěné, které byly příležitostí k tomu, aby evangelická mládež mohla mít biblický program, společně zpívat, diskutovat, poznávat se. V Herlíkovicích vzniklo i nemálo vztahů, které pak pokračovaly (a mnohdy pokračují) v manželstvích.

Naposledy jsem v Herlíkovicích

byla v roce 1986, kdy byl otevřen opravený kostel. Pak už ne – jenom jsem slyšela, že hlavní budova vyhořela, pak že se staví znovu, mění se i další budovy (k lepšímu nebo horšímu), mění se správci a středisko má finanční potíže, jeho provoz se výrazně nevyplácí. To se ostatně na synodu řeší skoro každý rok a otázkou je, jak to dopadne.

Herlíkovice mi vlastně po tu dobu nijak nechyběly. Přesto mě po příjezdu přemohla řada vzpomínek a také pocitů. Jedním z nich bylo i uvě-

prstů, měsíc a hvězdy, jež jsi tam upevnil, a říkám si: Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš? Cítíte ten kontrast? Nebesa, měsíc hvězdy na jedné straně – a na druhé straně: člověk. Tam se to všechno počítá na milióny světelných let – zde na pár desítek roků lidského života. Žasneme: Tys toto všechno stvořil, ty ohromné světy, nedozírná nebesa – a tady je člověk, človíček, nepatrná částička tvého stvoření, zanedbatelný tvor – ale tys ho nezanedbal, tys na něj nezapomněl, ty na něj pamatuješ. . . Jak to, čím to vysvětlit, čím to zdůvodnit, že ausgerechnet člověk ti ze všech tvorů byl a je tak vzácný, abys jej navštěvoval, abys k němu mluvil, aby mu naslouchal, abys o něj pečoval? Stvořitel všeho – a nechtěl být bez člověka, nechtěl být beze mne, abych já nemusel být bez Boha. Otázku Co je člověk můžeme vyslovit jen ve vděčném úžasu. Proč právě člověk, proč právě já? Ne: co je člověk obecně, ale co jsem já, že ti, Stvořiteli všeho, stojím za pozornost, žes nechtěl být beze mne? Žasnu, vděčně žasnu nad tvou velikostí, jak vznešené je tvoje jméno po vši zemi – a tady jsem já, smrtelný člověk, křehký tvor. . . a ty na mně pamatuješ. Pamatujme si to, vezměte to vážně: Ve zdraví i v nemoci, ve štěstí i v neštěstí, při bystrosti mého rozumu, ale i tehdy, až už neudržím myšlenku ani moč, ano ještě i na smrtelné posteli, ještě i tehdy budu v Boží pa-

měti, v té jediné paměti, která nezlábne. Při tomto pomyšlení by měl člověk pokorně sepnout ruce, nebo i pokleknout ve vděčném úžasu: Hospodine, jak vznešené je tvoje jméno po vši zemi. Co je člověk, co jsem já, že na mne pamatuješ, že se mě ujímáš?

Vždyť dokonce i *ústý nemluvnat a kojenců jsi vybudoval mocný val proti svým protivníkům a zastavil nepřítel planoucího pomstou*. Co toto je? Co vychází z úst nemluvnat a kojenců? Artikulovaná řeč? Nikdy! Z úst nemluvnat a kojenců vychází jen křik, pro maminku ta nejsladší melodie. Ale pro nepřítel, pro toho posledního nepřítel, jímž je smrt, je to pokyn Táhni pryč! Vypadni! A každý novorozenec, když začne křičet, vydává vítěznou fanfáru, neboť prostor života, bitevní pole života se o kousíček rozšířilo a nepříteli Smrt zase jednou sklaplo.

Ale je tu ještě jedna věc, která vyžaduje naši pozornost: *Jen maličko jsi ho omezil, že není roven Bohu, korruneješ ho slávou a důstojností*. Povšimněme si tohoto spojení: Sláva a důstojnost – není roven Bohu. Sláva a důstojnost člověka je právě v tom, že není rovný Bohu, že je „maličko omezený“. A naopak, když někteří lidé podlehli té iluzi a chtěli být nějak rovni Bohu, veškerou slávu a důstojnost ztratili. Vždyť je to už na začátku bible. Jak to tam čteme? Co těm dvěma pokušitel sliboval? Bu-

dete jako bohové... A oni, nešťastníci první lidé, mu na to naletěli. Mysleli si, že budou jako Bůh. A jak dopadli, víme. Ztratili ráj. A pak se to opakovalo ještě mnohokrát. Bájesloví je plno nešťastných příběhů o tom, jak někteří smrtelníci chtěli překonat svou lidskou omezenost, chtěli se povznést a stát se božskými bytostmi – a špatně dopadli jako Prométheus nebo Ikaros. Člověk je důstojným člověkem, jen když zůstává člověkem, když se nedomyšlí, že by mohl být bohem. Člověk je člověkem, jen když zůstává člověkem, když přijme svá omezení, na něž si stěžuje Jób (Člověk narozený z ženy má krátký věk, avšak nepokoje do sytosti. Jako květ vzejde a zvadne, prchá jako stín a neobstojí. Přesto na něj upíráš svůj zrak), člověk má důstojnost, jen když si nehraje na boha, když přijme své omezení, to, že je potřebný, často bezradný, že je smrtelný, tělesný, že má tu či onu nemoc těla či duše. Člověk je člověkem jen a právě proto, že Bůh na něj pamatuje a ujímá se ho. V tom je naše sláva a naše důstojnost. Jinou nechceme, o jinou nestojíme.

Ale je tu ještě třetí věc k zamýšlení: *Svěřuješ mu vládu nad dílem svých rukou, všechno pod nohy mu kladeš...* Ten lidský tvor, ten člověk stvořený a Bohem v paměti chovaný má mandát, má úkol vládnout nad Božím stvořením, nad bravem a skotem, nad polní zvěří a nebeským ptactvem a rybami mořskými... *Všechno*

pod nohy mu kladeš. Někdy se zdá, že někteří lidé to pochopili tak, že člověk má přírodu pod nohama, aby ji pošlapal, nohama rozdrtil, zplundroval a zdevastoval, tak jako starověcí králové bývali zobrazováni sedíce na trůnu a pod jejich nohama leželi poražení nepřátelé. Ale pozor: To, co má člověk pod nohama, nejsou poražení nepřátelé, je to dílo Božích rukou, to není naše dílo, to není naše vlastnictví, nýbrž naše svěření, naše odpovědnost. Hospodinova je země a plnost její, čteme v jiném žalmu. A německý kolega teolog napsal: Dlouho jsme si říkali, že Boží stvoření je jen příroda. Je nejvyšší čas, abychom vzali na vědomí, že příroda je Boží stvoření. A naučili se s ní jako s Božím stvořením také uctivě zacházet. Je to velký úkol, který Stvořitel člověku svěřil. Vládnout nad jeho stvořením, prozkoumávat všechno až do nanočástic, pořádat všechno, střežit to – člověku, který často neumí uspořádat, uhlídat a ovládnout ani sám sebe své sklony a své vášně, přesto: být šafářem nad vší tou stvořenou nádherou, pastýřem Božího stvoření: Takovým úkolem nás Hospodin obmyslil, protože na nás myslí, na nás pamatuje, nás se ujímá, navštěvuje nás, jak je to přesněji v Kralické bibli.

Ujímá až tak daleko, že sám se stal člověkem ve svém jednorozném Synu, našem Pánu Ježíši Kristu; ten, jak napsal apoštol Pavel, ač „způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na

pak si to rozmyslel a řekl: „Víš co, naučíme se tomu zpaměti.“ A učili se. Pan farář dělal, jako kdyby to neuměl, a čekal, že mu synáček napoví, a pak zase synáček doopravdy čekal, až mu napoví pan farář. A než přišli domů, už to uměli oba. Při loučení řekl Karafiát: „Synáčku, když si ten verš budeš pamatovat ještě zítra, dostaneš ode mne bonbon. Popros tatínka, aby ti ten verš našel v Bibli. On to dovede. On má na to takovou silnou knihu, kde jsou všechna slova v Bibli zaznamenána a podle té knihy to na-

jde.“ Synáček ovšem tomu verši tenkrát nerozuměl, ale protože měl pana faráře rád, důkladně se tomu výroku Písma svatého naučil. Umí ho ještě ve svém stáří a vděčně vzpomíná na první bonbon z ruky Karafiátovy.

Adolf Novotný

Pokračování příště

(Vzpomínku Adolfa Novotného na Jana Karafiáta si opsala farářka Marcela Čecháková. Vzpomínka se pak dostala k její kolegyni, Jarmile Strádalové, která nám ji pro Hrozen poslala.)

Pozdrav od manželů Strádalových

krát bylo Pražanům ohlašováno poledne. Jan Karafiát byl podle jejich zdání přesnější než hvězdárna, jež dávala znamení odpalovačům na baště. A tak to chodilo od pondělka do soboty.

Na rohu někdejší Pštrosky a Nerudovy ulice u čísla druhého čekával na Karafiáta sotva desetiletý hošík. Maminka ho navedla, aby se mu nabídl za průvodce. Ponejprv to dopadlo přežalostně. „Tak ty chceš s námi na procházku s párkem v ruce? Synáčku, s párkem v ruce se na procházku nechodí. Vyříd' to mamince a s párkem v ruce už nechod! A maminku pěkně pozdravuj! Však jsme u vás bydleli v Klatovech, když jsme tam kázali. S Pánem Bohem!“

A synáček odběhl skoro s pláčem. Ale druhého dne čekal na rohu zas. A Karafiát ho bral s sebou na hodinovou procházku, kdykoliv to rozvrh hodin ve škole dovozoval.

Karafiát měl pro synáčka kouzelnou přitažlivost. A tak kráčeli ti dva vedle sebe: vysoký urozený pán v černé buřince a s černou holí a hubený synáček s krátkými kalhotkami a s kastrolovým slamáčkem na hlavě. Ale oba si náramně rozuměli, až se divili ti, kdo je potkávali. Chvíli vyprávěl pan farář a synáček poslouchal, nato vyprávěl synáček a pan farář trpělivě naslouchal. Kráčeli vzhůru do Riegrových sadů. . .

„Tak ty se nepamatuješ, kdy jsme byli u vás v Klatovech?“ ptal se zpí-

vavým hlasem Karafiát. Chlapec se mimoděk ohlédl, aby zjistil, kdože to byl s Karafiátem u nich v Klatovech. Ještě totiž neznal Karafiátův zvyk mluvit o sobě v množném čísle. Dlouho pak si představoval, že pan farář chodí i na procházku s Pánem Bohem jako Enoch, o kterém mu Karafiát vypravoval. A tak si synáček myslel, že s Karafiátem přijel tenkrát do Klatov i neviditelný Pán Bůh. Jinak by přece neříkal: „My jsme byli u vás.“

Snad nebyl synáček daleko od pravdy, když nikoho jiného vedle pana faráře neviděl, odpověděl mu také zpívavým hlasem, jakému se naučil v Klatovech: „Dobře se na to pamatují, pane faráři, a vím, co jste tenkrát kázali.“

„A co jsme kázali?“ „Kázal jste o Šalamounovi!“ „Synáčku, neříká se Šalamoun, ale Šalomoun. To jen ti, co neznají Bibli, říkají Šalamoun. My říkáme Šalomoun, jak to píše Bible – copak jsme tenkrát kázali o Šalomounovi?“ „Kázal jste, že měl sedm set žen a že to s ním nakonec moc špatně dopadlo.“ „A proč to s ním špatně dopadlo?“ „Protože neměl ty ženy, jen jako když má náš císař pán sedm set kočárů. On si od těch žen dal poroučet. A byly to pohanky!“ „To já bych si poroučet nedal!“

Karafiát se zastavil, dlouho se díval na synáčka a pak jen jakoby pro sebe prohodil: „Nejlstivější jest srdce nade všecko a nejpřevrácenější.“ Ale

své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži“ (Fp 2).

V Nicejsko–cařihradském vyznání víry jsou slova: „Přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem.“ Jedna naše přítelkyně katolička mi napsala, že teprve když ošetřovala svého demontního tchána, lidskou trosku, teprve tehdy pochopila, proč se v kostele kleká při slovech „A stal se člo-

věkem“. Přijal tělo z Marie panny a stal se člověkem. A zde zbožný katolík poklekne.

Člověk, to zní hrdě. Protože Bůh se stal člověkem, aby se žádný člověk nemusel pokoušet stát se bohem.

Hospodine, Pane náš, jak vznesené je tvoje jméno po vsí zemi. Děkujeme ti, že nás máš ve své paměti. Dej prosíme, abychom na tom měli dost. Tvůj svatý Duch nechť v nás přemáhá pošetilou touhu být víc, než člověk. Amen.

Ohlédnutí za létem II.

Ráda bych se s vámi podělila o nevědní zážitky naší každoroční dovolené, kterou travíme v Třešti – v půvabném zámečku konferenčního centra AV, v městečku betlému proslavených po celém světě, v městě spisovatele Kafky atd.

Třešť patří do krásné přírody Vysočiny, kde v blízkém okolí lze najít mnoho nádherných a zajímavých míst, které stojí zato vidět. Jistě je všem známá Telč, prameny Dyje i s hrnečkem na napití, zalesněný kopeček Křemešník se svým poutním kostelem a křížovou cestou. Obé bylo rekonstruováno, oltář je trojrozměrný, což je evropský unikát. To místo má zajisté svého genia loci. A takových míst je na Vysočině nepočítaně.

Chci se však zmínit o mimořádném zážitku, který nám připravilo vedení zámku – zájezd na jižní Moravu, na kousek země sousedící s Rakouskem, země zalité sluncem a s nádhernými vinicemi. V hlubokém údolí Dyje v samém srdci Národního parku Podyjí leží jedna z nejstarších a nejlepších vinic evropských viničních poloh – ŠOBES. Zdejší mikroklima se podobá podmínkám například na Rýně či v údolí francouzské Rhony. Vinici založili už římsí legionáři a jde o oblast, kde bylo zjištěno osídlení již v mladší době kamenné s doloženou kulturou.

Zkrátka navštívit Znojensko a nevidět Šobes a neochutnat skvělé víno dobrého hospodáře, to by byla chyba.

Neváhejte a sami se potěšte dary děkovat a chválit. země, které nám dopřává náš Pán, a my se v tichém úžasu smíme radovat,

Věra Vaňátková

Příběh mapy

Snad to bylo v roce 1991, nebo již v roce 1990? Přesný den a hodinu lze jistě dohledat v zápisech ze synodů naší církve. Synody se tenkrát konaly celé, včetně zahajovacích a závěrečných bohoslužeb, v kostele na Vinohradech. A tehdy, někdy mezi desátou a jedenáctou hodinou dopoledne, bylo přerušeno projednávání návrhů z konventů, všichni synodální museli opustit dům, odejít na ulici, nebo prý ještě lépe do parku – a nejméně hodinu jsme se neměli (nesměli) vracet!

Někdo, prý „anonym“, telefonicky oznámil policii, že v kostele je umístěna nálož – „a takovou věc samozřejmě nelze brát na lehkou váhu“, oznámil nám příslušník policie. Vynucená přestávka se protáhla do začátku odpoledního zasedání.

Byl jsem zvědavý, jak takové hledání „nálož“ probíhá. a tak jsem muži, který nás z kostela vykázal, řekl, že jsem místní farář, že v domě bydlím a při této „domovní prohlídce“ – samozřejmě „na vlastní nebezpečí“ – chci být. Váhal, pak ale souhlasil!

Prohlídku provádělo několik mužů, hlavně detektorem kovu, a slu-

žební pes. Ten byl nejpilnější! Proběhl lavicemi, „nakoukl“ do zadních místností, věnoval pozornost i „falešným“ dveřím vedle hlavního vchodu, vyběhl na „galerii“ a mně se zdálo, že i tady ho zajímá především to, co je za dveřmi. Nejprve to byly dveře do prostoru za zdí, na které jsou obrazy bratra Miroslava Rady. O této „skrýši“ jsem tehdy nevěděl! Je několik metrů dlouhá, široká snad asi 60 cm, před lety se tudy chodovalo k varhanám! Tehdy byla plná věcí, většinou židlí. Jeden z mužů ty dveře otevřel (snad nějakým šperhákem), jít dál se ale neobtěžoval nikdo. Ani pes ne! Toho vzápětí zaujaly jiné dveře, a to ty, které vedou z pravé galerie na zahradu. Zamčené nebyly! Stál jsem nejbliže a mohl je snadno otevřít. I za nimi je menší prostor, jakési „mezidveří“. Pes tam skokem vběhl a hned zase vyběhl. Pak ho jeho pán odvedl, nejspíše do sklepa a potom někam dál po domě.

Jestli byly i ty druhé dveře, které vedou ze zahrady na galerii, otevřené nebo zamčené, to už nevím. V prostoru mezi nimi, ve kterém pes nic nebezpečného nenašel, ležely ale dvě

pozoruhodné věci. Zarámovaný obraz T.G.Masaryka, který je nyní v kanceláři sestry farářky a něco, o čem jsme si já i policista vedle mne mysleli, že je to rohožka na čištění bot. Vypadalo to tak!

Byla to ale ta mapa Palestiny, která je nyní v sále v prvním poschodí. „To si tady někdo připravil, aby si to odnesl“, řekl policista a já tomu uvěřil, až když o něco později zmizela ze Stolu Páně stará, velká Bible Kralická. Vděčně připomínám, že ta, kterou nyní máte, je po bratru kurátorovi Bakosovi a sboru ji věnovala sestra Langerová.

Ještě ale k té „rohožce“: I přes plexisklo, které mapu chrání a za které vděčíme také bratru Radovi, lze poznat, jak byla mapa kdysi složená. Kdybyste ji mohli vidět zezadu, zjistíte, že jeden její díl je téměř

černý a zřejmě i od bot odřený. Bylo nás tehdy více, kdo jsme si přáli, aby mapa nezůstala někde složená ve skříni, ale aby nám všem připomínala nejen zeměpis biblické Palestiny, ale i kousek té „nejobyčejnější“ historie vašeho (vinohradského) sboru. Proto jsme se tehdy rozhodli, že mapu „necháme, jak je“, i s tou skvrnou! A použít plexisklo bylo nutné, protože sklo v tak velké ploše by prý bylo příliš těžké.

Mne, příznávám, pohled na tu „mapu-rohožku“ vždycky potěší, povzbudí a připomíná, že nic (a ani nikdo) nejsme dokonalí! Proto jsem vám vděčný, že (jak slyším) necháte „tu věc na zdi“ i po rekonstrukci svého sborového sálu.

S poděkováním a pozdravem

Jaromír Dus

Mé nejstarší vzpomínky na Jana Karafiáta I.

Bylo to v létě roku 1902. Z třípatrového domu na Vinohradech na Smetance č.6 vyšel svěžím krokem Jan Karafiát. Bylo mu tehdy 56 let. Vypadal jako skotský šlechtic. Kdyby byl měl kolárek, byl by ho u nás každý pokládal za katolického kněze. Hladce oholený, v černých šatech, v tvrdém klobouku, s bílým motýlkem a s černou holí. Zedníci, zaměstnaní na rohu Smetanky proti Riegrovým sadům,

odložili zednické lžíce, nádoby na maltu, cihly a vůbec vše, co měli v rukou, ba dokonce i fajfky. Jeden z nich je totiž upozornil: „Kamarádi, padla! Velebný pán už jde.“ Někteří zaměstnanci na stavbě nové školy si vytáhli cibulovité hodiny a ručičky postavili na poledne. Věděli, že Jan Karafiát vychází na procházku přesně o dvanácté. Už ani nečekali na výstřel z děla z Mariánské bašty, kterým ten-